

„Maar we zijn *hier* in een paleis,” antwoordde het Hemelkind. „Hier vind ik de warmte, waardoor ik kracht kreeg om straks blij naar huis te gaan, de zelfde die het Christuskind bracht, de vrede waarvan de Engelen zongen in de allereerste Kerstnacht.

Hier, op deze Kerstavond, vond ik een stukje Hemel in jullie huis. Hier brandde het Kerstlicht, helder en waarachtig, stralend in zuivere glorie, ofschoon er geen kerstboom is. Waar zoiets *kan* in deze donkere wereld, daar ben je in het mooiste Paleis dat je je maar kunt denken. Ik zou het niet willen ruilen tegen welk dan ook.”

„Wie ben je toch?” vroeg Tineke na een ogenblik stilte. Ze keek opnieuw naar het gouden haar, en ving toen een blik uit de mooiste en stralendste ogen, waarin ze ooit had gekeken. Ze voelde zich wonderlijk gelukkig en vond geen woord meer om iets te zeggen.

„Ik kan mijn naam niet noemen,” zei de kleine Engel. „Maar nu moet ik gaan. Dank voor alles – bewaar het stukje Hemel in je hart, God zegene jullie. Vaarwel.”

De kinderen durfden niets meer te vragen, maar zagen hem eerbiedig aan. Hand in hand stonden zij, toen het onbekende kind, zonder enig gerucht, door de deur verdween.

„Geloof jij, dat er Engelen bestaan?” vroeg Tineke na enige ogenblikken fluisterend.

„Ik weet zeker, dat het een Engel was . . . een Engel in de Kerstnacht,” antwoordde Peter. „Ik geloof dat zijn haar van *echt* goud was.”

„En door hem werd onze kamer het mooiste Paleis, dat er op de wereld bestaat . . .” peinsde de kleine Tineke.

In de Heilige Nacht

MARTHA DE VRIES

Hoor! Josef en Maria
Die spreken samen zacht,
Van 't Kindje, dat zal komen . . .
Misschien wel *deze* nacht.

„Ach Josef,” zegt Maria
„Mijn hart klopt toch zo bang.
Ons Kind wordt gauw geboren,
Dat duurt niet meer zo lang.

Waar moeten wij ontvangen,
De Zoon, Die God ons geeft?
Ons eigen huis is verre.
Gèèn, die plaats voor ons heeft.

Ach Josef, goede Josef,
Ik ben zo moe, zò moè . . .
Ik zou wel willen rusten,
Wààr moeten wij naar toe?"

„De tocht is zwaar," zegt Josef.
„Hoùd moèd, Maria – mijn.
Die kleine stal daarginder
Zal ons een toevlucht zijn."

Zij treden stil naar binnen
En ziel – het is er goed.
Maria legt zich neer in 't hooi
Glimlachend, weer vol moed,

Zij wèèt: nu zal geschieden
Wat God haar heeft beloofd.
Haar Zoon wordt *hier* geboren
Van 't eigen huis beroofd.

En tòch zal eens dit Kindje
Het „Licht der wereld" zijn!
Zijn Blijde Boodschap brengen
Voor ieder, groot en klein.

Maria glimlacht teder.
Zij voèlt: 't is alles goed.
God heeft haar nièt verlaten
Dit is: zo 't wezen moet.

Haar blik zoekt dankend Josef,
Die haar trouw heeft geleid,
Die haar tot steun en troost was
In elke moeilijkheid.

En aan de hoge hemel,
Daar glanzen, stil en zacht,
Millioenen held're sterren,
Als wachters in de nacht.